

Den Gamle Furu

Som ble til et vikingeskip

av Tor Moltu

Sammendrag: (*Ungdomsbok - Soft fantasy*): fortelling om en gammel furu som, i alle år, hadde stått høyt oppe på et fjell. Plutselig kjente den en kiling ved roten, og ble hugget ned. Deretter ble den fraktet til et sagbruk for, så å bli til plank.

Plankene ble kjøpt av Gamle båtbygger Karlsen, som skulle bygge et vikingskip. Da båten var ferdig, var det fire gutter som seilte ut, til Skumlegrotten, på eventyr, De skulle redde en havfrue i nød.

Havfruen var fange hos dragen Grufnir. De fire vikingene hadde bestemt seg for å befri henne. Det klarte de! Men, da de skulle rømme, ble de oppdaget av dragen og måtte flykte. Nå måtte den gamle furuen bruke all sin kløkt for å redde dem fra dragens vrede.

Den Gamle Furuen:
av Tor Moltu
Illustrasjoner: Tor Moltu

Tomo Publishing
ebok format
ISBN 978-82-992325-8-6

Den Gamle furuen

som ble til et vikingskip

Båtbygger Karlsen visste at det sto en stor og mektig gammel furu på toppen av et enda eldre og mektigere fjell. Fruen var så gammel at den kunne huske helt tilbake til vikingetiden, dengang da den var konge. Nå var den så gammel og slitt, at den hadde nesten ikke barnåler, da den hadde mistet dem. Greinene hang ikke ned, som hos furuer flest, men sto rett ut. Barken var blitt veldig tykk, hard og veldig skrukket.

Titt og ofte så den at det kom menn, i hvite hjelmer og motorsag og ryddet store områder med furutrær. Deretter ble stammene lastet på lastebiler og kjørt vekk.

Båtbygger Karlsen hadde bestemt seg. Han skulle ha den. At den gamle furuen alltid hadde lurt på hvor det ble av alle

trestammene betydde nå mindre. Han skulle selv finne ut av det. Han, for sin del, følte at det ikke angikk ham, at han var egentlig for gammel, hadde hardt treverk med mange kvister og var litt kroket og sjeiv.

Det var også mange som syntes at den var fin, og burde fredes. Andre syntes at den var stygg, og måtte vekk. Ingen syntes at den var spesielt vakker.

Den var slik furuer blir - når de er veldig gamle, og fikk stå i fred.

Båtbygger Karlsen skulle til å endre på alt dette.

Nede i dalen, der hvor havet møter land, var moren til Rolv mektig irritert.

- Ikke stå der og heng! ordene kom som lyn fra klar himmel.

Rolv så opp og lot som om han ikke hørte henne.

- Gå lek!! sa hun.

- Hva? mumlet Rolv, nærmest på trass.

- Gå og lek hos Båtbygger Karlsen.

Rolv og vennene hans hadde et klubbrom bakerst i verkstedet til Karlsen. Der holdt de oftest til, og la planer.

Rolv snudde ryggen til åg forsvant. Var moren i det hjørnet, var det bare å finne på noe annet.

Vennene sto og hang litt lengre nede i gaten. Han kunne være med dem.

- Hei, sa Harald.

- Kom igjen, sa Rolv.

- Hvor? spurte Tomas.

- Klubbrommet, sa Rolv.

Båtbygger Karlsen syntes det var greit at guttene hadde et klubbrom bakerst i verkstedet hans. Han fikk selskap, og de hadde et sted å være.

Da guttene kom ned til verkstedet, var Båtbygger Karlsen

på full fart ut. Han kastet ett blick på guttene:

- Blir dere med! bjeffet han og pekte på pick-uppen.

Den var gammel og slitt, hadde plass til tre i forsetet og tre i baksetet, og hadde et lasteplan. Karlsen brukte den til å frakte allslags.

- Hvor? spurte Rolv.

- Har ikke tid! bjeffet Karlsen.

Båtbygger Karlsen snakket ikke, han bjeffet. Det var hans måte å snakke på.

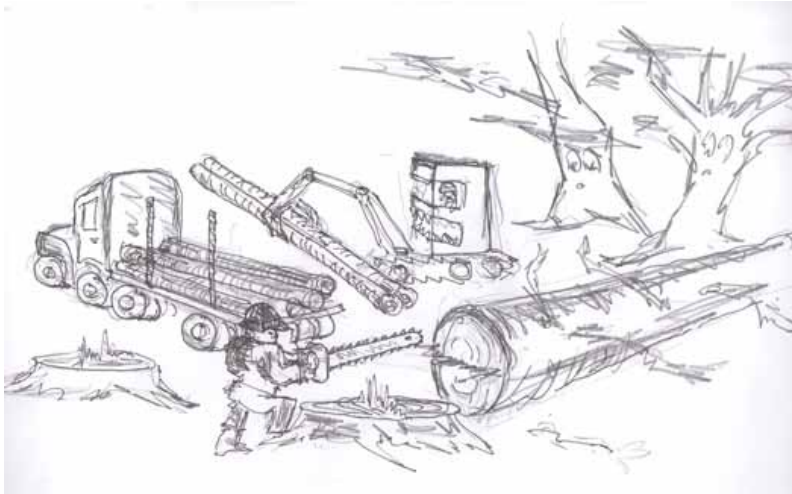
Alle fire kravlet ombord i pick-uppen, to foran og to bak.

- Hvor skal vi? spurte Rolv igjen.

- Å ja-da, svarte han kort, nikket og startet bilen.

Foreldrene til guttene mente at Båtbygger Karlsen ikke var riktig vel bevart, men at han var harmløs. Han hadde vært flink en gang i tiden. Nå var han ikke fullt så flink, syntes de.

Dessuten likte Karlsen å fortelle historier, om røvere, vikinger, slag og båter. Da guttene gjenga historiene, ristet foreldrene på hodet og var sikre på at det hadde ramlet for han. Den ene skrønen var verre enn den forrige.

Furuen som sto på toppen av fjellet, var som alle andre furuer. Den hadde røtter, og de hadde trengt langt ned i fjellet. Der kunne de dynke seg i grunnvann og aldri tørste. De hadde vevd seg ned gjennom de mange sprekkene som fantes i gamle fjell og stakk så dypt at det ikke var den storm eller blest som kunne velte det. Hadde det ikke vært for dem, ville vinden ha blåst bort treet for lenge siden.

Den gamle furuen følte en form for lykke der den sto. Den var godt festet i fjellet, hadde røtterne var alltid dynket i vann og hadde, i tillegg, en glimrende utsikt.

Faktum var at den, på tross av utsikten, kjedet seg. Men akkurat der var det lite den kunne gjøre - da den ikke kunne flytte på seg.

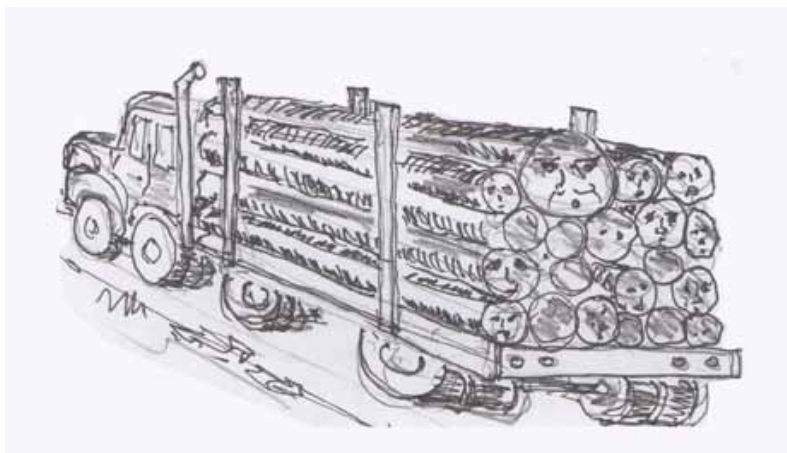
Så, der sto den, og så utover sine fjell og daler. Inne i seg hadde den en god følelse:

- For et veldig fint tre jeg egentlig er! tenkte den og så på sine skrukkete greiner, furet bark og glisne barnåler.

Midt under denne deilige tanken, hørte den en stemme som sa:

- Den også!

Den gamle furuen så ned, og der sto det en man i hvit

hjelmer og pekte - rett opp på ham.

- Nå?

- Nå!

Deretter hørte den gamle furuen en øredøvende og skrikende motordur. Så kjente den en kraftig kiling nede ved roten.

- Jeg blir vel aldri saget over? tenkte furuen.

Da, til sin forskrekkelse, så den at det sto en annen mann med hvit hjelm. Forskjellen var at denne mannen holdt en motorsag og hadde allerede skåret halveis gjennom trestammen:

- Hei stopp det der! ropte furuen.

Mannen enset ham ikke, spesielt siden det er så få mennesker som forsto "Tresnakk".

Men det var likevel for seint. Motorsagen hadde skåret helt igjennom og furen følte at den hadde begynt å vippe. Den vippet litt en vei, og så tilbake. Så vippet den en gang til.

- Her kommer den! Ropte mannen med motorsagen.

Så lød det en knakende lyd av treverk som splintrer. Så kom lyden av vind som suser gjennom barnåler og til slutt et voldsomt brak. Det var lyden av Samtidig som det lød et voldsomt brak. Det var lyden av splintrende greiner, bark og revnet treverk.

Den Gamle furuen hadde gått i bakken med et smell. Slaget var så kraftig, at den faktisk besvinte.

Båtbygger Karlsen svingte inn på en humpete og krokete skogsvei. Bilen og alle guttene ble slengt opp og ned og fra side til side. Av og til dunket de opp i taket, men Karlsen enset dem ikke.

Til slutt kjørte ham opp på toppen av en liten ås, med utsikt over dalføret nedenunder.

Der lå det trestamme på trestamme, strødd over det hele. Det var menn med hvite hjelmer som sagde av greiner og det var maskiner med digre gripeklør som løftet og bar på trestammene,

og lastet dem ombord i biler.

Båtbygger Karlsen steg ut av pick-uppen, gikk frem på åsryggen og stirret utover dalen. Guttene fulgte etter.

- Jøss, sa Rolv.

- Jøss, sa Tomas.

- Der ligger den!! bjeffet Karlsen og gryntet fornøyd.

En liten stund etter at den hadde dasket i bakken, våknet furuen av at noe nappet, klorte og hugget i ham. Det var greinene som, en etter en, ble fjernet, saget av.

- De ribber meg! skrek han, men det var for seint. Mannen i den hvite hjelmen kunne heller ikke høre noe, da han hadde et øreklokke tredd godt nedover ørene. Motorduren fra motorsagen overdøvet alt.

- Greinene forsvinner!

Greinene forsvant ikke som én etter én, men som fire eller fem i slengen. Til slutt var det ikke annet en naken trestammen som lå tilbake. Furuen kunne ikke annet enn å sukke et et fortvilet sukk.

- Sukk!! sa den.

Det var heller lite han kunne gjøre da et par kjempeklør kom ned, grep ham rundt midjen og løftet ham høyt opp i luften. Han bare knep øynene godt igjen, og håpet at klørene ikke ville glippe, og at han ville daske i bakken en gang til..

Klørene var ikke så uforsiktige. De bare løftet ham videre opp og la ham pent på toppen av en haug med andre trestammer - som igjen lå oppå en stor lastebil.

Da den gamle furen for annen gang åpnet øynene så han at alle de andre trestammene også var av furu.

Han var blant venner.

Også de manglet både kvister og greiner.

Han var lettet, og gnikket seg lenger ned i haugen, for å kose. Også for å skjule seg.

- Hvor skal vi? spurte en furu som lå rett under ham.
- Først til sagbruket og så til høvleriet, sa en annen.
- Og så, spurte en tredje.
- Da blir vi til plank.
- Plank, tenkte den gamle furuen.
- Etter det vil noen bli til møbler og andre til panel, fortsatte den fjerde: - De av oss som er spinklest og ikke brede nok til å bli til plank, blir hakket opp til tremasse.
- Til tremasse? sa en som var liten og spinkel og litt skjelven i stemmen.
- Jeg vil ikke bli til tremasse, sa en annen furu som også var liten og spinkel.
- Det er mulig at du blir til papir, sa den første, som hørtes ut som om han visste alt.
- Da kan folk skrive på deg.
- Men jeg vil ikke at folk skal skrive på meg! Sa den tynne spinkle furuen, og det var tydelig at han ikke hadde lyst til å bli til papir.
- Vel da kan du bli til sponplate, mumlet en annen fure som var tykk og kort og var sur i stemmen.
Den gamle furuen sa ingenting. Han bare lå der, på toppen av haugen og lyttet. Han hadde alltid lurt på hvor det ble av alle trestammene når lastebilene kom for å hente dem. Nå, da han var en av dem, tenkte han at det var best å si så lite som mulig.
Så, med et høylydt “Broom” startet lastebilen. Samtidig ble det plutselig veldig stille. Alle trestammene glemte hva de hadde å si, og det var ikke et eneste knirk eller knark å høre.

Igjen fikk Båtbygger Karlsen fart på seg. Atter en gang hev han seg inn i pick-uppen, startet bilen, og guttene kravlet inn i plassene sine.

- Hvor skal vi nå? spurte Tomas.
- Videre, sa Karlsen.

Så knaset han pick-uppen inn i første, hev den rundt og

satte av gårde nedover den smale humpete skogsveien de hadde kommet opp bare en liten stund i forveien.

Taushten blant trestammene varte ikke lenge. Da lastebilen begynte å kjøre langs den smale, kronglete skogsveien som førte ned til sagbruket, ble det liv i lasten. Trestammene ble slengt opp og ned, frem og tilbake så det humpet og gikk. Den ene knep den andre mens den fjerde ble klemt av den femte. Verst var det for den tynne, spinkle granen som lå midt i haugen. Han ropte, hylte og skrek over at alle de andre holdt på å kveistre ham.

- Dette er rett og slett ubehagelig, mumlet den tykke, korte sure granen - som også var blitt til en tømmerstokk.

Men den gamle granen syntes ikke det var så ille, for den lå helt på toppen og hadde en riktig god utsikt.

Båtbygger Karlsen svingte inn på en ny vei og ut på en bro som strakte seg over en elv. Der gikk han ut av bilen og stilte seg oppetter rekkverket. Guttene fulgte etter og de så ned på en elv, som rant i strie strømmer.

- Hva gjør vi her? spurte Tomas

- Vent og se! gruffet Karlsen.

Elven var full av strie strømmer, som fosset over steiner og ned stryk.

Lastebilen hadde kjørt ned til elveleiet og stanset. Så ble den ene lemmen slått ned og alle stokkene raste av bilen og ut i vannet.

Guttene sto målløse.

Furuen sukket. Bilen hadde stanset og all ristingen og kastingen hadde sluttet. Furuen skottet litt til siden og så at de hadde stanset ved det siden av en stor elv.

- Hvor i allverden bærer dette hen, tenkte den.

Mens han lurte på hva som skulle skje vippet lastebilen opp en av lemmene og både den og alle de andre trestammene

braste av lastekarmen og ut i vannet.

Guttene så hvordan alle stokkene braste ut i elven, at de ble tatt av strømmen og føyet nedover. Det var akkurat som om de kjempet for en plass, slik at de kunne ligge flat, og flyte fritt.

Det var en voldsom kniving om plass.

Da stokkene suste under broen, sprang både Båtbygger Karlsen og guttene over på den andre siden, for å kunne følge med på hvordan det gikk.

- Hvor skal de? spurte Tomas.

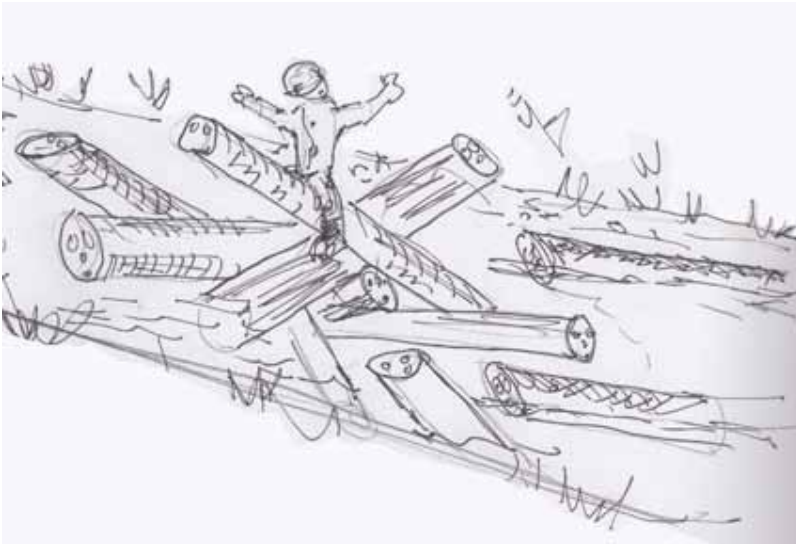
- Sagbruket! sa Karlsen knapt.

Furuen oppdaget fort at vannet var iskaldt. Kulden grov seg helt inn i marginen. Så kjente den hvordan den sank og hvordan vannet forsøkte å trenge innunder barken.

Nå ble den virkelig redd, og fryktet at den ville drukne.

- Tenk om dette er de siste jeg ser av mine fjell og daleer, av sola og den flotte utsikten, før det gjennom ham.

Men så sluttet den å synke.

- Oi! tenkte den idet den begynte å stige opp mot overflaten igjen.

Først gikk det sakte, så alt for sakte, syntes den. Men så gikk det fortere og enda fortere. Etter det granen mente var en ny evighet, brøt den vannflaten og suste opp i luften. Ikke før hadde den skutt opp, klarert overflaten enn at den braste ned i vannet igjen. Elven tok imot ham - med et kjempe plask. Vannspruten sto høyt.

Deretter fløt furuen sakte ut i elven.

- Jeg flyter jo! utbrøt den på "TreSnakk"

Det var ikke bare at den fløt, men den ble også tatt av strømmen og føyst avgårde nedover dalen. Elven førte dem fortere og fortere og det hele gikk ikke helt smertefritt heller. På alle kanter var det tømmerstokker, store steiner, og alle dunket bort i hverandre så det gnisset og denget og slo.

Men det var ikke det verste. Det verste var all gyngingen. Strømmen kastet furuen opp og ned, fra side til side, frem og tilbake.

- Jeg er så forferdelig rar i margin, tenkte den idet den raste utfor et lite fossefall og nedover et nytt kjempestryk.

Verre og verre ble det, ettersom elven suste fortere og fortere. Den snodde seg inn og ut og nedover gjennom et trangt dalføre på vei til sagbruket.

Men elven hadde det heller ikke så bra, for den likte ikke å ha alle disse tømmerstokkene i vannet sitt. Verre var det at den måtte bære dem alle nedover til sagbruket - hvor de skulle bli til plank. Derfor ristet og kastet elven på seg enda mer. Den håpet at både furuen og alle de andre tømmerstokkene, skulle bli så kvalme - at de rømte.

Men det var en umulighet, da det ikke var noe sted for dem å rømme til.

Men da var den gamle furuen blitt så kvalm at den sa:

- Stopp!

Så klarte den å svinge seg inn til siden og å kile seg inn mellom to svære steiner. Der fant den en stilling slik at elven ikke kunne få tak i ham.

Den hadde klart å kile seg fast.

- Nå lurte jeg deg godt, sa furuen til seg selv og tenkte at nå kunne den bare ligge der og ikke være kvalm lenger.

Men elven kunne ikke tillate hverken at furuen eller noen andre sperret for veien.

Dermed satte opp farten i et forsøk på å rive furuen løs. Tanken var å løfte den opp over steinene og svippe den av gårde.

Samtidig oppdaget alle de andre tømmerstokkene, som også var på vei nedover mot sagbruket, at elven gikk fortere, løftet på seg og forsøkte å riste seg løs.

De skjønte fort at det var den gamle furuen som hadde sperret veien.

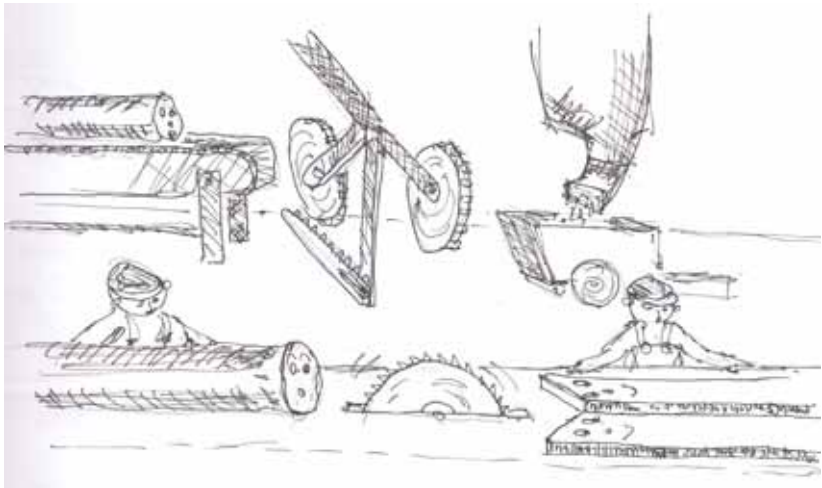
De forsøkte å bremse på farten.

Det hjalp ikke.

De forsøkte å smette unna.

Det hjalp heller ikke.

Den ene stokken etter den andre braste inn i sperringen.

Noen forsøkte å karre seg over, mens andre forsøkte å smyge seg under - men alt til ingen nytte. De bare kjørte seg fast, den ene etter den andre.

- Å uff - å uff - hva har jeg gjort? tenkte furuen.

Og elven tenkte sitt. Den var rasende. Den var blitt demmet opp, og mennene som passet på tømmerstokkene var ikke blide de heller.

- Få unna den svære furuen! ropte en av mennene.

- Det klarer vi ikke, den er for stor, ropte en annen.

- Så bruk dynamitt!! ble svaret

Da skvatt den gamle furuen:

- Bruke dynamitt - på meg!? De kan de ikke gjøre!

Ved tanken på at han kunne bli blåst til pinneved ble furuen i fra seg. Kanskje all gyngenen ikke var så ille likevel!?

- Greit! Vi bruker dynamitt, ropte den mannen tilbake.

Da Båtbygger Karlsen oppdaget at mennene hadde tenkt å bruke dynamitt, gikk han fra konseptene. Han sto oppe på broen og ropte og veivet med armene, men det bruste slik i elven at det var ingen som hørte ham.

Også elven hadde hørt ordet "Dynamitt - og ble vett-skremt. Eksploberte det en dynamittkubbe i elven ville den ikke bare sende en diger vannsøyle høyt til værs, men flodbølger ville suse både oppover og nedover elven, og gjøre mye skade. I tillegg ville eksplosjonen drepe alle fiskene, vannplantene og alle de andre små kryp som bodde der.

- Jeg må få flyttet den tømmerstokken, tenkte elven.

Dermed begynte elven å trekke seg sammen og så lange ut. Gang på gang gynget den frem og tilbake. Så en gang til. Store bølger gynget opp og ned og tømmerstokkene begynte også å vippe opp og ned.

Mannen med dynamiten hadde klatret opp på demningen, og var klar til å tenne lunta. I samme øyeblikk begynte elven å hive og å kaste på seg verre enn før. Stokkene som hadde laget

demningen begynte også å vippe opp og ned.

For ikke å falle, skli på de våte tømmerstokkene, forsøkte mannen å finne støtte. Først grep han tak i en tømmerstokk så en annen men måtte gi tapt. Deretter forsøkte han å gripe en som sto rett opp og ned - midt i haugen.

Elven så dette, og bruste seg opp slik at den sendte en bølge som var både stor og høy. Mannen mistet fotfeste, skled, og mistet dynamitten i elven. Han hadde ikke fått tid til å tenne den, så den bare forsvant, ned mellom to stokker, og ble borte.

Atter en gang slo elven oppunder demningen, og denne gangen klarte den det. Bølgen løftet den gamle furuen opp over steinene og kastet den nedover elven. Deretter ga elven all den fart den kunne og føyset den svære stokken videre nedover elveløpet. Den innså også at den måtte gjøre det skikkelig denne gang, for ellers kunne den gamle furuen finne på å kile seg fast for annen gang.

Men, den gamle furuen hadde slett ikke til hensikt å kile seg fast for annen gang. Den bare lot strømmen føyse den avsted. Og, innen den gamle furuen helt skjønnte hva som hadde skjedd, ble den vippet opp på slippen og var på vei inn i sagbruket.

Den var i ferd med å bli til plank.

Mannen som skulle sprengre demningen haddde så vidt klart å kravle seg på land før resten av stokkene løsnet og kom brasende nedover elven.

Båtbygger Karlsen sukket et lettelsens sukk. Han og alle guttene klatret så inn i pick-uppen og fortsatte over broen, ned noen kronglete veier og ned mot sagbruket.

Den gamle furuen hadde før kommet seg opp på slippen enn at svære klør hugget tak i den og halte ham inn i sagbruket. Først da hørte furuen den rumlende gnålingen til en motor og så fikk han øye på sagan. Det var et kjempe stort hjul med de spisseste

tenner han noensinne hadde sett. Og det hvinte rundt og rundt, i en forrykende fart, og de hadde peilet det seg inn på det nydelige treverket hans. Klørene slapp ikke taket. De bare drog stammen nærmere og nærmere en sag som hadde bare en jobb å gjøre, og det var å skjære trestammer på langs.

Fruen, på sin side, fikk et redselens sjokk. Nå gjorde den alt hva den kunne for å stritte imot.

Det hjalp ikke.

Hylingen fra sagen ble bare verre og verre ettersom trestammen nærmet seg mer og mere.

Endelig klarte ikke fruuen det redselsfulle synet lengre og lukket øynene.

Sagen enset den ikke. Den bare skar inn i treverket og kløvde langs hele lengden på trestammen. Da den kom til enden, falt den ene siden av, som et bord, og la seg pent ned på siden.

- De har delt meg i to! ropte trestamen.

Dadet var ingen som snakket "Tresnakk", var det ingen som hørte den, bortsett fra den andre halvdel.

- Jaggu har de ikke det, sa den andre halvdel.

- Snakker du? spurte den første halvdel.

- Ja, svarte den andre.

- At jeg kan snakke med meg selv, sa den første.

- Det kan du ...!

Og akkurat da var det en tredje plank som ble saget av.

- Hei! sa den.

- Hei, svarte de andre to,.

Ikke før hadde de oppdaget hverandre enn at det var flere og enda flere planker som alle snakket i munnen på hverandre.

- Men så fin og hvit jeg er innvendig, sa trestammen

- Og så godt det lukter, sa den andre planken.

- Kanskje vi blir saget mange ganger, sa den siste trestammen, som kom til og ble lagt i en stabel med de andre.

Den gamle fruuen likte å snakke med seg selv, men så ble den

redd. Den innså fort at alle de fine bordene kunne havne hver til sitt, og da ville det bli uhyre ensomt å være plank.

Uroen ble forsterket av at den ene planken etter den andre ble løftet og båret inn på et eget rom, der det sto “Spesialbestilling” på døren.

De var ingen av trestammene som kom til sagbruk sammen med den som havnet på det samme rommet. De ble bare sendt videre, noen til kledningsbord og andre til spon.

Til slutt hadde mennene som passet på sagen kjørt hele bunken med fine brede bord inn på lageret for “Spesialbestilling”, hvor de ble lagt i en egen stabl.

- Hvor skal vi med alle disse svære fine bordene? spurte mannen som jobbet på høvleriet.

Alle plankene spisset ørene.

- De skal til gamle båtbygger Karlsen, svarte mannen som sto ved høvelbenken og høvlet det ene bordet etter det andre, for at de skulle få en fin og glatt overflate.

- Vi blir kanskje til båt, tenkte plankene

- Dere skal bli til et vikingskip, sa mannen som høvlet.

Det den gamle furuen ikke kunne vite var at mannen ved høvleriet hadde jobbet så lenge med treverk at han forsto litt “Tresnakk”.

Han klappet lett på det ene bordet:

- Gamle båtbygger Karlsen har bygget vikingskip i årevis. Dere kommer til å like ham, sa han lavt, for at den andre mannen ikke skulle høre.

Det er ikke alle som kan snakke “Tresnakk” og de som gjør det, kan bli misforstått. Det lyder oftest som om de snakker med seg selv, og det er ikke et godt tegn.

- Hurra, et vikingskip! ropte en av plankene.

- Et ekte vikingskip, sa gamle båtbygger Karlsen som var kommet for å hente plankene sine. Også han var blant dem

som forsto litt “Tresnakk”, og han ville forsikre seg om at plankene var de beste som var å få.

Og akkurat da kom Båtbygger Karlsen inn på høvleriet. Han kastet ett blikk på de nye bordene, gikk bort, og strøk de langs den fine, glatte overflaten.

- Hvordan går det? spurte han.
- Snart ferdig, sa mannen ved høvleriet.
- Nå?
- Nå! svarte han.

Da ropte Karlsen på guttene slik at de skulle hjelpe til med å bære ut bordene ut i pick-uppen.

Og vikingskip skulle det bli. Gamle båtbygger Karlsen tok med seg alle plankene, lastet dem ombord i pick-uppen, og kjørte dem ned til et nøst, verkstedet hans, som lå helt nede ved sjøkanten. Der ble plankene båret inn, en etter en, og lagt i en haug langs den ene langveggen. I den andre enden var det det lang arbeidsbenk, med all slags verktøy.

- Dette virker skummelt, tenkte plankene.

Samtidig, over alt, hørte de en hvisking og en tisking, og alt på i “Tresnakk”.

Det var selve nøstet som snakket til dem.

Da Båtbygger Karlsen var inne på verkstedet sitt, forandret han seg merkbart. Guttene som satt inne på klubbrommet kunne høre hvordan stemmen hans helt skiftet tonefall. Det var ikke den gruffe, butte stemmen de var vant til, men en varm og omsorgsfull stemme, som nærmest kjærtegnat treverket han jobbet med. At han snakket “TreSnakk” kunne de ikke vite. De trodde bare at det egentlig hadde tørnet for Båtbygger Karlsen, som foreldrene deres sa.

Først sorterte Karlsen bordene. Den lengste og kraftigste ble lagt

midt i nøstet og spent på plass mellom to endestykker. Den skulle bli til kjøll. Andre skulle bli til spant, og stå som et ribbeverk opp fra gulvet. Til slutt var det bordene som skulle bli til skroget. De ble satt i spenn for at båten skulle ha fine, smekre linjer.

Nå var det en annen høvel og sag som rispet og grov i den gamle furuen. Redskapene ble ført av kyndige hender som kjente sitt treverk, da de hadde gjort dette så mange ganger tidligere.

Og gamle båtbygger Karlsen saget, boret og høvlet fra tidlige om morgenen til seint på kveld. Bordene ble lagt en over den andre og feste med nagler, slik at de hold sammen.

Hele tiden mens han arbeidet snakket Båtbygger Karlsen nærmest til seg selv, med den varme og lune stemmen. Guttene hørte ham, og trodde at han mumlet.

Det han gjorde var å fortelle om alt han visste om vikingene og om vikingskip. Han fortalte om røvertokt og om det å redde prinsesser. Også om sjøslag og om det å rømme fra sinte drager. Ikke minst fortalte han om alle de land som lå på den andre siden av havet.

Om kvelden, etter at båtbygger Karlsen var gått hjem, begynte bordene, både vegger, dører og benker, å snakke. De fortalte om alle vikingskipene som var blitt bygget der inne og om hvordan de hadde reist ut på havet. Noen var kommet tilbake, andre ikke.

Plankene, for sin del, lyttet og de forsøkte å huske alt. Skulle bli til et skikkelig vikingskip, måtte de også vite hva vikingskip gjorde.

For å være sikker på at de husket halt, lærte plankene seg å spørre hverandre ut. Den ene spurte den andre og den tredje svarte. De visste at, om det kom til stykke, måtte de handle som ett og ikke stusse. En plank kunne ikke finne på å gjøre en ting mens en annen valgte noe annet.

- Dette går nok bra, sa planken som lå midt i båten, var blitt til kjøll. Den var også en slags sjef, da den hadde stått for spørringen og kunne fortelle alle de andre plankene hva de skulle

gjøre.

Det siste Karlsen gjorde var å smøre hele utsiden med en godt luktende stoff som het Tjære. Det var noe som var blitt brukt i hundrevis av år, og var for å bevare treverket.

Utenpå det igjen hadde han smurt skipet inn med noe hvor det sto “Flammehemmer” på boksen. Han hadde brukt det samme på seilet.

Deretter malte han alle listene og toftene hvite og laget seks runde skjold - som skulle henge tre på hver side av båten.

Endelig var vikingeskipet ferdig og masten, toftene og årene ble lagt på plass. Deretter ble masten og seilene montert og Karlsen satte et stort drageholde på baugen.

Til slutt ble dørene til nøstet slått på vid gap og vikingeskipet rusjet ned slippen og ut i den iskalde sjøen.

Det var helt tett. Ikke en eneste dråpe sjøvann trakk inn mellom bordene.

Allerede før den gamle furuen hadde fått speilet seg i vannet, for å beundre sin nye prakt, kom det fire gutter med vikingehjelmer, sverd, skjold, pil og bue imot den. De klartet ombord, heiste seilet og pekte skipet utover fjorden.

- Hva i allverden, tenkte furuen, som ikke var vant til at folk klatret over den og surret tau og satte seg på tofter og brukte et seil for at vinden skulle presse den fremover gjennom sjøen.

Dessuten var de bare gutter og ikke voksne folk.

- Til Skumleøya, sa en av guttene og vippet roret til den ene siden - mot barbord.

Den gamle furuen sa: Dette går aldri vel!!

Vinden grep fatt i seilet med det samme, og vikingsskipet skjøt fart gjennom sjøen så det fosset om baugen.

Det var en skummel dag og de hadde satt kurs for Skumleøya. Tåken lå tett over havflaten og det var vanskelig for dem å

se hvor de seilte.

Vikingskipet som, i uker og dager, hadde lyttet til gamle båtbygger Karlen fant at den faktisk visst veien. Gamle båtbygger Karlsen hadde forklart den nøyaktig.

Vikingskipet geleidet dem frem.

Samtidig gjorde tåken at det var det vanskelig å bli sett, hvilket var en fordel.

Guttene skulle snike seg usett inn på øye. Der skulle de befri en havfrue som ble holdt til fange av dragen Grufnir.

- Dette er farlig, tenkte furnen. Ble de oppdaget, var hundre og ett ute.

Skumlegrotten lå et lite stykke opp fra sjøen.

Det ingen av dem kunne vite var, at rett under kjølen på vikingskipet hadde de følge av Ægir, havets Gud. Han svømte med den, da det var hans datter, havfruen, som også var prinsesse som var fange hos dragen. Han holdt som fange nede i skumlegrotten, langt under borgen den bodde i.

Det ingen av dem kunne vite var at Havguden Ægir hadde fulgt dem hele veien frem til Skumleøya.

Det var flere måneder siden Grufnir stupt ned i havet og røvet havfruen. Så hadde tatt henne med og fløyet opp til borgen, og gjort henne til fange.

Nå lå selveste Ægir på undersiden av vikingskipet og sørget for at havstrømmene også hjalp til med å geleide dem frem.

Problemet til Ægir vart at han ikke kunne gå opp på land, forlate sjøen. Det ville bli opp til de fire vikingene, og de måtte klare seg selv, uten hjelp.

Dette var Ægirs siste håp om å få befridd sin yngste datter, den vakreste av dem alle, fra dragens grep.

Dragen Grufnir var fetter av Fafnir, den farligste av alle dragene som noensinne hadde levd. Grufnir, som sine forfedre, sanket

skatter. Den hadde samlet så mye gull og sølv og diamanter og andre edelstener at den var stinnrik.

Det er ingen snille drager, og alle drager er grådige.

Grufnir var ingen unntak.

Grufnir var ikke bare grådig, men han hadde også røvet en havfrue, som var datter av selveste havguden Ægir.

Han brukte havfruen til å underholde seg.

Så, om kveldene, satt han på alt sitt gods og gull i et eget skattekammer, langt nede i bunnen på borgen. Der kunne han sitte, i timesvis, og bare velle seg i lukten av sin rikdom.

Hvfruen holdt han i et digert akvarium. Hver kveld, mens han satt på alle skattene sine, forlangte han at hun skulle synge for ham.

Havfruer har noen av de vakreste sangstemmer som er.

Grufnir ville ikke dele ned noen, og det var også derfor det nesten ikke var vinduer i borgen. Han ville ikke at andre skulle kunne kikke inn å oppdage alle skattene og at han hadde havfruen til fange.

Nå, rett foran baugen på vikingeskipet, steg Skumleøya rett opp av havet. Det hang som en mørk skygge over dem. Guttene kunne bare se omrisset av øya gjennom tåken.

De nærmet seg fort, og før guttene visste ord av det, ruvet det store klipper høyt over masten.

Hva de ikke kunne vite var at akkurat da satt Grufnir i det øverste tårnet og speidet i alle retninger. Det han lette etter, var inntrengere. Men på grunn av at tåken var så tett, og lå så lavt, så han ikke at de kom.

Da de nærmet seg øya, for å legge til, så han dem heller ikke. Akkurat da speidet han i en helt annen retning.

- Senk seilet og få frem årene, sa den som het Harald.

Seilet ble senket og årene kom frem.

Årene plasket litt, men på grunn av tåken, ga de ikke fra seg en eneste lyd.

Vikingeskipet gled lydløst gjennom vannet. Det at tåken lå så tykt og lavt, gjorde at alt skjedd uten den minste lyd. Grufnir hadde ikke oppdaget at de var på vei.

Guttene rodde inn i en bukt, og la til. Derfra gikk de langs en smal sti som de fulgte oppover mot klippene og opp mot den store og fryktinngydende borgen på toppen av fjellet.

Vikingen som het Harald gikk først og de andre listet etter. Hvis dragen oppdaget dem, ville alle måtte løpe for livet, kanskje også kjempe for sine egne liv, og da ville havfruen være tapt.

Vikingeskipet hadde lagt seg under et stort tre, så det ikke kunne sees. Det skulle vente på de fire vikingene.

Allerede før de hadde gått i land kjente de fire guttene hvordan spenningen hadde grepet dem. Den var til å ta og føle på. De var ikke bare på et fremmed sted, men de visste også at ukjente farer lå foran dem. For hvert skritt ble det enda mer redde. Verre var det at de hørte hvordan dragen laget merkelige knurrelyder der

den hang i sitt utsiktstårn.

Om den plutselig så ned, ville de bli oppdaget.

Fra en sprekke i fjellet, som egentlig skjulte en diger grotte, rant det en bekk. Harald smakte på vannet:

Det var saltvann.

- Vannet må komme fra bassenget der havfruen er, hvisket Olav, som var den andre vikingen.

- Vi går inn gjennom sprekken, sa vikingen som het Rolv

- Ja det gjør vi, sa den fjerde vikingen som het Tomas.

De fire vikingene klarte å smygte seg inn gjennom sprekken og da de var kommet inn, så åpnet den seg i en stor hule. Det var stumende mørkt men de så lys fra lengre fremme. Derfra hørte de lyden av rennende vann, plasking og en veldig trist pikestemme som sang.

- Er det henne? spurte Rolv.

- Må være det, sa Tomas.

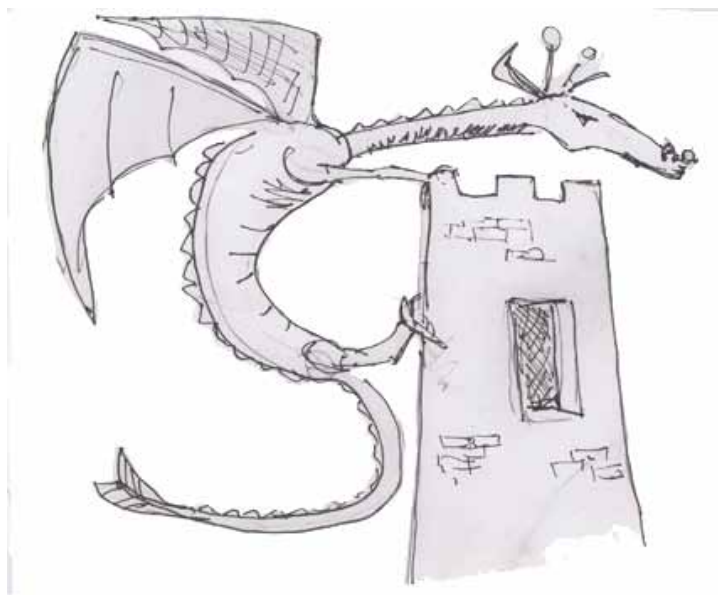
Hun sang om frihet. Hun sang om havet. Hun sang om alle fiskene og om hvordan de kunne svømme fritt, og om hvordan de levde i havet. Det var et stort kongerike på havets bunn og Ægir var konge. Det hørtes nesten ut som om hun gråt - av ensomhet.

- Rett frem, sa Harald.

- Rett frem, gjentok Olav

De fire ålte seg langs den våte, slimete fjellveggen inntil de kom til et stort opplyst rom. Der så de havfruen gjennom en stor glassrute og inn i et basseng. Hun lå og svømte frem og tilbake i det som så ut som et stort akvarium. De fire vikingene sto målløse og så inn gjennom den store glassruten.

Foran akvariet lå det en hel haug med skatter, både gull og sølv og store krus som var innsatt med edelstener og flere skattekister. Det var en del av skattene til Grufnir, og han pleide å sitte på haugen, rett foran akvariet, mens han lyttet til havfruens

triste sanger.

- Hvordan skal vi redde henne, spurte Rolv omsider.

- Vi kan dingle ruten, svarte Tomas

- Da gjør vi det! sa Harald.

Alle fire hevet sverdene sine på likt.

- Nå?

- Nå! sa Harald?

- Ja, sa alle fire og fire klasket til ruten - samtidig.

Ruten sprakk.

- Dette blir farlig, ropte Harald.

- Spring, ropte Tomas.

Alle fire la på sprang ut gjennom tunellen de var kommet inn gjennom og var nesten helt ute da ruten knuste. Vannet fosset frem, men de fire vikingene klarte så vidt å unngå å bli tatt av strømmen. De ble imidlertid føyet ut gjennom sprekken i fjellet og ut i det fri. Kraften i vannet var så stort at de fortsatte helt ned til bukten hvor vikingskipet lå og ventet.

Dragen, som hang i det øverste tårnet og speidet etter farer, hørte

først et “Krakk” idet akvarieruten sprakk. Så hørte den et stort “Wooosh” idet vannet raste ut av akvariet og ut hulen.

- Merkelig, tenkte den og så seg omkring.

Den så først opp, og ventet å se et lyn eller høre et torden, og at det begynte å fossregne, men himmelen var helt klar.

Den så til venstre og så til høyre, da den ventet å se tunge tordenskyer på horisonten, men det så den heller ikke.

Da så den rett ned.

Til guttenes overraskelse hadde den Gamle furuen allerede klart å heve seilet og løsne fortøynene, slik at de kunne seile bort med det samme de kom ombord.

Havfruen, som kom ridende på fossen av van fra akvariet var befridd, og stupe ut i sjøen og forsvant under vannflaten akkurat idet dragen så ned.

Tåken var begynt å lette og dragen skimtet de fire skik-

kelsene som rømte ombord i et vikingskip og en havfrue som red på en diger vannsprut og landet i havet.

- Hun er borte!! ropte dragen.

Dragen slapp taket.

Den brettet ut de kolosale vingene.

Deb stupte etter.

Ute på havet så den vikingskipet.

- Jeg skal ta dem! sa dragen og slo det ene kraftige vingelaget etter det andre. De løftet ham opp og enda høyere opp.

Da dragen hadde fått tilstrekkelig med høyde, la den inn i et stup. Han suste først rett ned, flatet så ut og løftet seg opp på ett vinddrag. Så suste han bortover bare så vidt over vannflaten - for å ta dem igjen.

Den game furuen arbeidet iherdig med å huske alt den gamle båtbyggeren hadde fortalt. Ikke bare om tokt men om drager, for å finne ut av hva den skulle gjøre.

Drager kunne sprute ild, som lange stikkflammer. Den visste også at drager kunne svømme og at de kunne holde seg lenge under vann.

Dersom dragen plutselig blåste ild, kunne den sette fyr på seilet, og da kunne hele båten brenne opp.

Det måtte ikke skje!

Stupe den ned i vannet, kunne den komme nedenfra og velte hele vikingskipet.

Dette måtte heller ikke skje.

Alt for ikke å sette de fire vikingene i fare.

Akkurat da dragen var rett over båten, var på vei inn i et nytt stup, for å ta dem. Vikingskipet flyttet seg tjapt til siden. Det skjedde så fort det var ingen som egnetlig forsto det.

Det som egentlig skjedde var at den ene planken hadde snakket til den neste og den andre til den tredje. Alt skjedde samtidig, i en brøkdel av et sekund, til sammen og på kommando, ble roret vippet over slik at båten tok en annen retning. Dette skjedde så fort at dragen ikke fikk tid til å endre kurs, og klasket

rett i vannet.

Vannspruten sto.

Vannet var både kaldt og vått, men dette plaget ikke en drage. Den var oppe igjen på null-komma-null og flakset bortover havflaten for at den skulle kunne lette - og deretter fly inn for et nytt angrep. Denne gang skulle den klare å få frem en flamme som var så stor at den ville svi av både båt og alle som var ombord.

Det var her havguden Ægir sa stopp.

Guttene hadde reddet havfuen og Ægir kunne ikke tillate at dragen fikk et overtak.

Fra havets dyp svulmet det opp en gedigen bølge. Den løftet seg opp og videre opp. I tillegg til at havvannet i bølgen var blåsvart, hadde den en diger hvit bølgekam. Bølgen fortsatte å løfte seg, rett bak der hvor Grufnir fløy. Da den var over dragen, velteet den fremover og slukte dragen i ett jafs. Den klarte å holde dragen så fast, at når dønningen brøt, tok den dragen med seg ned og under havflaten.

Hva vikingskipet syntes var merkelig var at de var tolt uberørt av den digre bølgen. Den hadde bare løftet seg opp ved siden av dem og sust videre. Vikingskipet syntes den så havguden Ægir helt på toppen av bølgekammen, men kunne ikke være sikker. Ved siden av ham sto den lille havfruen. Da bølgen vippet fremover, forsvant både de og dragen ned i dypet.

Deretter lå havet atter en gang blikkstillle.

Men ikke helt - for havfruen svømte opp til overflaten, vinket et lite "takk" til de fire vikingene, før hun så forsvant igjen.

Da vikingskipet kom seilende inn til nøstet, sto båtbygger Karlsen og ventet på dem. Der sto det også fire sett med foreldre.

Alle forsto at gamle båtbygger Karlsen hadde fått seg en liten overhaling, da foreldrene hadde vært redde.

De fire vikingene, på sin side, gikk rett inn i den bakerste

del av nøstet, inn i et lite klubbrom de hadde, for å ha et møte.

Det var for mange ting som nå var sikkert.

Først var at de hadde gjort seg til uvenn med Gruffnir, en av de farligste dragene som var. Det andre var at alle var våte, kalde og klare til å gå hjem. Middagen ventet.

Det de ikke visste var at det var en våt og nedstemt drage som omsider kravlet på land igjen på Skumleøya. Ægir hadde ikke vært nådig. Den hadde både truet og gitt dragen en skjennepreken. I tillegg hadde den truet med å låse dragen til en trylleformel som gjorde at den ikke ville kunne blåse ild eller fly.

Det hadde vært for mye, og dragen hadde lovet å være snill og å slutte med å røve havfruer.

Bakerst i nøstet fortsatte guttene å legge nye planer:

- Hva nå?, spurte Rolv.
- Vi må nok ut til Skumleøya en gang til, sa Herman.
- Hvorfor det? spurte Tomas.
- Så du den store skatten?
- Ja, og det er sikkert mye annet rart også.
- Skal vi prøve?
- Våger vi det, spurte ...
- Vi er vikinger og vi har et vikingsskip, sa Herman.
- Skal vi røve skattene til dragen?
- Hvorfor ikke - det der hva vikinger gjør!
- Men vi er ikke ekte vikinger, sa Tomas.
- Nei - men vi har verdens beste vikingeskip!! sa Rolv

Det var da Karlsen stakk hodet inn i det lille rommet:

- Kom nå, sa han og hentet de fire guttene og leide dem bort til deres foreldre.

Middagen ventet på dem, og den holdt på å bli kald.

Den gamle furuen hadde anstrengt seg alt den kunne for å høre hva guttene sa, men det var bare bruddstykker den fikk med seg.

At de hadde tenkt å angripe Skumleøye igjen, var det lille den hadde fått med seg.

Nå var alene, med båtbygger Karlsen, og alt var veldig stille.

- Nå, hvordan gikk det? spurte Karlsen på ekte Tresnakk.

Den gamle furuen ble stum. Den ble så overrasket at Karlsen kunne snakke "Tresnakk" at den ikke fikk frem et ord. Men så gikk det opp for den at båtbyggeren alltid hadde kunnet snakke "Tresnakk" og at han hadde holdt på med det hele tiden mens han bygget båten

Dermed begynte alle bordene å snakke samtidig - nærmest i munnen på hverandre.

Det var så mye å fortelle

- Få høre, sa båtbyggeren, men bare en om gangen!

Det var bordet som var kjølen som tok kommando. Alle fikk snakke men den lot alle få komme til. Var det uenighet, gjorde den at de ble enige. Tross alt, var kjølen som hadde dirigert rømmingen, fått alle til å gjøre ting samtidig.

Da at alle bordene endelig var ferdig med å fortelle om alt de hadde gjort, tok Gamle båtbygger Karlsen vikingskipet og fortøyde det i en bøye - rett utenfor nøstet.

Så gikk også han til sitt,

- En ting er sikkert, tenkte furuen, og det var at den ikke ønsket seg tilbake til de fjell og daler den kjente så godt. Det å stå på toppen av et fjell - og se på utsikten, var ikke fullt så spennende lenger.

Det var blitt senkveld og den gamle furuen lå fortøyd i en boye utenfor nøstet.

Mens den speilet seg i vannet, betraktet det fine dragehodet den hadde på stavnen, følte den at det begynte å gyngende under ham, akkurat som om havet hevet og senket seg i sakte, rolige bevegelser.

Samtidig hørte den det som lød som en vond latter som runget gjennom vannet.

- Bare vent, sa stemmen.

Ørene til dragehodet som var montert på stavnen ble plutselig stive. De reiste seg rett opp og peilet seg inn mot Skumleøya. Samtidig begynte det å lyse i øyene på dragehodet, og det med et gråsort skjær.

Dragehodet hadde ikke gitt noe som helst slags tegn til et noe som helst, under hele toktet. Nå våknet det, og det kunne snakke "TreSnakk". Først da forsto den gamle furuen at det hadde vært dragehodet som hele tiden hadde dirigert skipet.

- Det du hører, er Grufnir, sa det.

Den gamle furuen visste med ett at det var stemmen til Grufnir som runget gjennom havet.

- Bare prøv deg, hørte han seg si.

Deretter ble det stille.

Vikingskipet visste at den hadde fått en fiende der ute, og at det å innta Skumleøya neste gang, ville ikke bli fullt så lett. Den forsto også hvorfor gamle båtbygger Karlsen hadde brukt flammehemmer i malingen til skroget og i fargestoffet på seilet.

Drager sprutet ild.

Havfruen var fange hos en drage- og fire vikinger hadde bestemt seg for å befri henne. De klarte det, men, da de skulle rømme, måtte den gamle furuen bruke all sin kløkt for å redde dem fra dragens vrede.

Tomo Publishing
ISBN 978-82-992325-8-6